

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΗΔΕΥΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. 'Εν Ἀθῆναις φρ. 15. — 'Εν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — 'Εν τῇ ἑξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ο ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ.

Τρικούπης-Ράλλης-Λομβάρδος-Καλλιγᾶς
Ρούφος-Καραϊσκάκης.

'Εν μέσῳ ποίας θυέλλης παρέστη, ὁ κ. Κουμουνδούρος εἰς τὴν ὄρεσιν τοῦ διαδόχου τοῦ Τρικούπῃ καὶ προσυπέγραψε τὸ Β. Διάταγμα! Ἐρύσα ὁ καιρὸς προχθὲς μεταβολὴν ὑπουργικὴν, ἐβρεχε διορισμοὺς καὶ χαρτοφυλάκια, τὸ καταπέτασμα τῶν Βελεντζικῶν ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἀνωθεν ἕως κάτω, καὶ ἐν μὲν τεμάχιον καταπετάσματος ἔλαβεν ὁ Παπαμιχαλόπουλος καὶ ἐτυλίχθη, εὗρεθεις γυμνὸς ὡς ὁ Ἀδὰμ, ἀφ' ἧς ἐγεύθη τὸ πρῶτον μουλκεῖον πεπόνι ἐκ τοῦ Βελεντζικοῦ κήπου καὶ μὴ τολμῶν νὰ παρυσιασθῇ οὕτω πως πρὸ τῶν ἐφθαλμῶν τῆς Παρθένου Δικαιοσύνης, ἣν φυλάσσει δρόκων ξανθὸς, ὁ Κησλάραγας Ράλλης· τὸ δ' ἄλλο τεμάχιον, λευκὸν ὡς σουδάριον, ἀρπάζας ἔβαλε μέσα, ὡς ρούχα ἀπλута ἐντὸς μπόγου πλυντριάς, τὰ πρασινοκίτρινα μέλη του ὁ ἐνάρκτος Σωτηρόπουλος, καὶ λάβων αὐτὰ ἐπ' ὤμου ἐπῆγε νὰ τὰ καθάρσῃ εἰς τὸ νερὸ τοῦ Κεφαλαρίου!

Ὁ ἀνεμὸς ἦτο μανιώδης· κατέλλα ὑπουργικῶν καὶ μανδύων γεωργῶν ἐφέροντο ἐπὶ τῶν ὀρμῶν του ὡς σκόνῃ λειοτριβομένων λιθοκρίων τοῦ Σούτσου, ἐβούζε δὲ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ὡς φωνὴ Τρικούπῃ ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ Βουλευτηρίου καὶ ποτε τὸν μονότονον βορρᾶν διέκοπτον ἔκτακτοι περίοδοι εὐγλωττίας Εἰσαγγελέως Βουλπιώτου, ἀποτετινομένου εἰς τὸν γαληνότατον Βάλβην, ἐρωτῶντα τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ τὸν μάρτυρα Παπαμιχαλόπουλον:

— Ἐχει πατριωτισμὸν ὁ Βελεντζᾶς;

Αἱ ὕελοι τῶν παρθύρων ἐθραύοντο καὶ ἐπατάγουν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ὡς γυαλὶ καρφιὰ τοῦ Μπούμπουλη, ὅστις εἶχε κολλήσῃ τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τὸ αὐτί του εἰς τὸ στόμιον τοῦ τηλεφώνου μετὰ τὸν Ἀράπην καὶ συναισθανόμενος ὅτι διὰ τελευταίαν φορὰν γίνεται τὸ κόλλημα αὐτοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπὶ ἐν καὶ ἡμῖς ἔτος τόσκι τρέλλαι,

τόσα δαιμόνια, τόσκι ἐρώτησεις ἂν εἶναι μπουνάτσα διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν Ναύσταθμον, τόσα ἰδιαιτέρα συμφέροντα ἐσφυρίζοντο, δὲν εἶχε πλέον ξεκολλημὸ.

Τοσάκις εἶχε πῇ ὅτι:

— Ἐμένα δὲν ἰδρώνει τ' αὐτί μου.

Καὶ ὅμως εἶχεν ἰδρώσει τόσον, ὥστε ἐδέησε νὰ τοῦ περεχύσουν πέντε μαστέλλους νερὸ, διότι ἄλλως ἔπρεπε ἢ τὸ τηλέφωνον νὰ χάσῃ τὸ στόμα του ἢ ὁ Μπούμπουλης τ' αὐτί του.

Οὐδέποτε πεισματωδέστερον ἐκολλήθησαν ἐρωτιῶντα σκυλιὰ ἀναμεταξύ των.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο κατὰμυχρος, μαυροφορεμένος σύννεφα, τὰ πένθιμα τοῦ Κουμουνδουρικοῦ κόμματος, κηδεύοντος ἐκεῖ ἐναερίως χωρὶς διάκον καὶ χωρὶς παπᾶ, μετὰ σιωπῆς ἐπομένως ἐκπληκτικῆς, τόσαις Καστέλλαις καὶ Καστανιώτισαῖς, Ἀστυνομίας καὶ Κεντρικὰ Ταμεῖα, Τελωνεῖα καὶ Προξενεῖα, δῶρα καὶ κλοπᾶς, χουζοῦρι καὶ Ἄγιος ὁ Θεός!

Τὶ κρῦο ἦτον ἐκεῖνο, βαρὺ ὡς ἀπόφασις Τρικούπῃ καὶ διαπεραστικὸν ὡς προσβολὴ Ράλλῃ, κρῦο Δεκεμβρίου, κρῦο Σουηδίας καὶ Νορβηγίας, κρῦο τῆς τσέπης τῶν ὀπαδῶν τοῦ κόμματος, κρῦο τῆς καρδιάς τοῦ Σωτηροπούλου καὶ τῆς φαντασίας τοῦ Μπούμπουλη, κρῦο τῆς Δικαιοσύνης, κρῦο τοῦ Εἰδικοῦ Δικαστηρίου.

Ἀντίο! ζέστη τοῦ Ναυστάθμου καὶ τοῦ Κονιάκ με λεφτὰ τοῦ Ὑπουργείου, ἀντίο! ζέστη τῶν συμφωνητικῶν καὶ τῶν Ἀδαμάντων τοῦ Δζέεν, ἀντίο! καύσων τῶν παρραγγελιῶν καὶ τῆς ζεστῆς γαλέτας, ἀντίο! κυνικὰ καύματα τῶν προμηθειῶν καὶ μυστικῶν συνεννοήσεων με Τσιγγρῶς καὶ με Ντελμπεντέρηδες.

Ὁ Κουμουνδούρος δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἔτρεμε . . . ἀπὸ κρῦο! Δὲν τὸ κούνησε ἀπὸ τὸ Κρεβάτι του! Τοῦβαλαν τρία παπλώματα Δζάνηδες, πέντε κουβέρταις Βελεντζήδες, πάλιν ἐκρύονε. Ἦθελε λέγει γιὰ νὰ ζεσταθῇ τσαὶ Ρούφο ἢ σοκολάτα Μπούτο. Ἀλλ' οὔτε εἰς τοῦ Παυλίδου, οὔτε εἰς τοῦ Σόλωνος εὗρεθῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τοιοῦτο τσαὶ καὶ σοκολάτα.

Μόνον ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν τὰ σύννεφα ἐσκορπίζοντο, ὁ

οὐρανὸς ἐκαθάριζε καὶ δύο φωκὸλα τοῦ Τρικούπη, ἐξ λευκοὶ λαίμοδεταὶ καὶ ἰσάριθμα ζεύγη χειροκτίων τῶν νέων ὑπουργῶν, ἀνεφαίνοντο ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος ἐκπέμποντα κακὰς καὶ ψυχρὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας.

Ἦσαν ὅμως τόσον περιοδικαὶ αἱ ἀνατολαὶ αὐταὶ εὐδίας! Ὁ Οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς ἔδειξεν ὅτι πενθεῖ τὸν Κουμουνδούρον του, διότι αὐτὸς ἀντανέκλα τὴν ἀστασίαν καὶ τὰς μεταβολὰς του, τὰς ἐλαφρότητας καὶ τὰ κέφια του, τώρα τὴν εἰρήνην καὶ τώρα τὸν πόλεμον, τώρα τὰ χιόνια καὶ τώρα τὸν ἥλιον, διότι αὐτὸς ἦτο ἡ προσωποποιήσις καὶ τῆς σκόνης καὶ τῆς λάσπης του καὶ τοῦ ἀγριοκαρδιοῦ του καὶ πρὸ πάντων τῶν χρυσῶν ἡμερῶν του.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Παρ' ἀξιοπίστου πηγῆς ἐπληροφορήθημεν ὅτι ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος ἄμα τῇ παραιτήσει τοῦ πρωθυπουργοῦ του ὑπέγραψε διάταγμα ἀπολύσεως τοῦ Κοιλιακοῦ Τύφου, τὸν ὁποῖον ἀπὸ πέρυσιν ὡς πατὴρ τῆς πόλεως εἶχεν ὑπὸ κράτησιν.

Ἐξ ὅλων τῶν μελῶν τοῦ ὑπουργείου τὰ περισσότερα σχόλια—καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν τὰ περισσότερα ἀποδοκιμαστικά—προκαλεῖ ὁ διορισμὸς τοῦ κ. **Γ. Ρούφου** ὡς ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν.

Βεβαίως ὁ κ. Ρούφος δὲν εἶναι εἰδικότης Ναυτική· δὲν ἔχει τὰς γνώσεις ὅχι τοῦ συναδέλφου του ὑπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας, οὔτε τοῦ ὑπουργοῦ του, ὅστις ἐσχάτως ἐξέδωσε τὸ τελειότερον ἄχρι τοῦδε σύγγραμμα περὶ τῆς ναυτικῆς δυνάμεως τῆς Μ. Βρετανίας, ἀλλ' οὔτε τοῦ

ὑποδεστέρου ὑπαλλήλου τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν.

Ἀλλὰ πότε εἶχομεν εἰδικότητα εἰς τὸ ὑπουργεῖον αὐτό; Ἐπὶ Αὐγερινῷ ἀνοίγοντος καθούρους καὶ ἀσταχοὺς, ἐπὶ Ἀναργύρου βα... ἄς εἶναι, ἢ ἐπὶ Μπούμπουλη τοῦ Ὑμηττοῦ, ὅστις λέγεται καὶ Τρελλός;

Μεταξὺ λοιπὸν τῶν μὴ Εἰδικῶν, τῶν καθαρῶν πολιτικῶν, ὁ κ. Ρούφος διακρίνεται διὰ τὸν ζῆλον, τὴν φιλοτιμίαν, τὸν πολιτικὸν ἐνθουσιασμόν του, τὴν τιμιότητά, τὴν εὐφύιαν καὶ τὴν ὁρθὴν κρίσιν.

Καὶ δὲν παραδεχόμεθα ἡμεῖς περισσότερον εἰδικὸν τὸν κ. Καλλιγᾶν εἰς τὰ οἰκονομικὰ ἀπὸ τὸν Ρούφον εἰς τὰ ναυτικά.

Ὁ Βασιλεὺς ἐδέχθη ὅλον τὸ πρόγραμμα τοῦ κ. Τρικούπη, ὅπως εἶχε δεχθῇ καὶ ὅλον τὸ πρόγραμμα τοῦ κ. Κουμουνδούρου, γνωρίζετε δὲ πῶς γρονθοκοποῦνται καὶ ματώνονται τὰ δύο προγράμματα ἀναμεταξύ των

Μεταξὺ τῶν ὀλίγων παρατηρήσεων ἄς ἐμάθομεν ὅτι ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν κ. Τρικούπην προκειμένου περὶ ποινικῆς καταδιώξεως τοῦ κ. Κουμουνδούρου:

— Δὲν νομίζετε ὅτι, τώρα ποῦ ἀναινεῖται καὶ πάλιν τὸ ἐξωτερικὸν ζήτημα, πρέπει νὰ ἔχομε ἐσωτερικὴν ἡσυχίαν;

Ὁ κ. Τρικούπης τῷ ἀπάντησε:

— Καὶ τοῦτο δεῖ ποιήσαι, κἀκεῖνο μὴ ἀφιέναι.

Καὶ οὕτως ἐναυάγησε καὶ ἡ τελευταία ἀνκυτορικὴ ὑπὲρ τοῦ πεσόντος πρωθυπουργοῦ παρέμβασις.

Εἰς τὸν Θανάση Πετμεζᾶν, θεμελιωτὴν τοῦ Τρικουπικοῦ κόμματος—διότι ἐν ἀρχῇ ἦν Θανάσης, καὶ Θανάσης ἦν πρὸς τὸν Τρικούπην καὶ Τρικούπης ἦ ὁ Θανά-

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(Συνέχεια τῆς ἐκθ. 262).

Εἰς τὴν πρόσκλησιν ὁ γνωστὸς προστάτης τῶν φυλακισμένων ἀνῆλθεν ἐπὶ τινος καθίσματος, βίξ ἐκ τοῦ καφεψείου ἀφαιρεθέντος, καὶ ἤρξατο ἀγορεύων ἐν μέσῳ θορυβωδῶν—σοῦσσα!

Καὶ ὁ λόγος του εἶχεν ἐπάνω κᾶτω ὡς ἐξῆς, ἂν μὴ ἡ μνήμη με ἀπατᾷ.

«Συμπατριῶται!

»Τοῦ Ἑλλήνος ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει. Οἱ ἀδελφοὶ Κρήτες, Θεσσαλοὶ καὶ Ἑπειρώτες ἐξανέστησαν, ἵνα θραύσουν τὰ δεσμὰ τῆς προκλιωνίου δουλείας.

«Ἐλλὰς ὠχρὰ καὶ κλαίουσα ψυχορραγεῖς καὶ ἐκπνέεις.

Αἱ τίγρεις αἱ Ὑρκανικαὶ σ' ἐσπάραξαν, μὴ κλαίεις.

Ἀνάστα τὸν χαρμόσυνον μανδύαν σου ἐνδύσου.

Ὡπλίσθησαν, τ' αἰσιανὰ δεσμὰ θὰ καταστρέψουν,

Ἡ γὰρ με τῆς καρδίας των τὸ αἶμα θὰ σὲ θρέψουν.»

— Ζήτωωω! Ζήτω ὁ πόλεμος!

— Μπράβο!

— Μὴ διακόπτεται, ρέ.

«Ὅταν σ' ἰδῶ ν' ἀνεγερθῆς ὡς νέα ἀμαζῶνα,
Καὶ ὀδηγοῦσα φάλαγγας εἰς μάχιμον ἀγῶνα,
Καὶ πάλιν νὰ μεταστεφῆς καὶ πάλιν ἐλευθέρα,
Ἄς ἦνε κείνη, ὦ πατρίς, ἐσχάτη μου ἡμέρα.»

Καὶ

Ἐν τῷ ἀκράτῳ ἐνθουσιασμῷ του ὁ ρήτωρ ξεγλυστράξ τοῦ καθίσματος καὶ καταπίπτει μακρὸς πλατὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τὴν πτώσιν του ἐπηκολούθησαν παταγώδεις γέλωτες, καλυφθέντες,—διὰ νὰ μὴ προσβληθῇ ὁ ρήτωρ,—ὑπὸ παταγωδεστέρων χειροκροτημάτων, ἅτινα ἐπετάθησαν ὅτε οὗτος ὡς ἄλλος Ἀνταῖος, ἀναστηλωθεὶς καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ καθίσματος ἐξηκολούθησεν:

«Ἕλληνες, Εἰς οἰωνὸς ἀριστος ἀμύνασθαι περὶ πατρὸς, εἶπον οἱ προπάτορές μας, καὶ ὁ μέγας Σωκράτης, ὁ προαπόστολος τοῦ Ἰησοῦ ἡμῶν Χριστοῦ,—Μητρός τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων, τιμιώτερον, ἐνδοξότερον ἐστὶν ἡ πατρίς, καὶ... (δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι ὅλον νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ). Καὶ ὁ Ρῆγας μας αὐτὸς ἔλεγε,—Καλλίτερα μῆς ὥρας ἐλευθερὴ ζωὴ, παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακὴ.»